

S F A I R O S

SKARABEG

Malešević Jasmina

T A J I N S K A S F E R A

JASMINA MALEŠEVIĆ

SKARABEG

SFAIROS

Beograd, 1992.

SFAIROS

Tajinska sfera 18

Urednik

dr Milan Mladenović

Recenzent

dr Milan Mladenović

Elektronska obrada knjige

Maja Tomić

Posebno se zahvaljujem dr Milanu Mladenoviću, Tomi Gajiću, Kseniji Đurović, Maji Tomić, Aleksandri Sladani Milošević i Milijani Komatini

Autor

RECENZIJA: PLAMENI SKARABEG

Čast mi je da učestvujem u pesničkom razvoju Jasmine Malešević. Na moje oči događa se ona neobična alhemija, kojom se iz Jezika i Dara kao datosti, izvija unutarnja nužnost pevanja. Zemlja i seme sadrže i tvar i znanje, čime i kako obradovati buduću biljku, i plod, i cvet. Ali bez Vode i Svetlosti ostaće bez svoga plena i Biće i Suštastvo, a najveći dobitnici biće Bezoblik i Ništa. Svedok sam kiše i sjaja koje naplavljuju i žare tlo u pesničkom vrtu Jasmine Malešević. U njemu je, kratko vreme iza prve, zajedničke zbirke (“Rođeni iz iste smrti”, sa Vojislavom Brkovićem, Sfairos 1990.), sada iznikao Skarabeg.

Ne poznajem veće zadovoljstvo od prepoznavanja istinskog preporađanja Bića. Svaki put se u stvaralaštvu događa isto, ona bodrost koja hoće i uznaže, da pokreće, i pokretu daje vidljivi, zvučni, lik. A kada se to nesumljivo Isto ipak učini kao prekobivstvenosti preoteto prvi put, onda se događa još veće čudo, još čistija alhemija, stvorenje postaje stvaralac, umetnina umetnik. E to čudo začuđuje uvek iznova, i evo gde ovo strogo pero pozdravlja dolazak ženskog tvorca čudesnog otelovljenja “Večnog muškog” načela, svetlosnog Skarabega, čijom palicom pokrenuta, izlazi iz Tišine opojna orkestracija ovostrane plerome, utkane u zaum snoviđenja i nadum vere u dublju zasnovanost LJUBAVI.

I jezički, i muzički, i ritmički, pesnik ovog višeslojnog dela vlada i svojim, i htenjem Jezika, da se ovaploti u oblik suštog pevanja. Iznenaduje dugo trajanje sveže, mladalačke partiture. Dugo trajanje u postojanom uzletanju.

dr Milan Mladenović

SKARABEG

Sve greške su ispravljene...

Skarabej! "Bog koji postaje."

"Slika Sunca, koje se samo iz sebe rađa." "Amajlija, koja se stavlja na srce." "Jer čovekovo je srce, njegov vlastiti Bog. On gura kuglu, u koju je odložio svoje seme."

**Kada kugla zaluta u majku Prazninu
rađa se Skarabeg!**

DOLAZAK POD NOGE

Njegov nedolazak je izazvao, strahovito nevreme. Duša je poslala Rugalice. Kopljima da ga pogode. Sazrela! Ogrubela! Iznutra se smrzavala. Kao neko ko se godinama odriče. I najzad je, iznad spuštenih kapaka, primetila: “Gradom se kotrlja, Skarabeg!”

SAT MOŽE DA ZAZVONI

Sedeći na stolici za sunčanje, kao kroz maglu vidim, manastir od crvene cigle, sa dva tornja, nalik na pustinju. Ispred žičane ograde, čekaju psići, nežni i rasplakani. Neko je na orman stavio, tek rođenje bebe. Jedna ružičasta pada. Ostaje ukočena. Uzimam tanjir, da je operem od sluzi. Na ruci nema broj. Plačem! Sve su se bebe pomešale!

Od kiše me štiti providni mantil. Podne je! Ograničena tarabama, izlazim. Polomljena mi je ramena kost i tri donja rebra. Levom rukom se pridržavam. Ne dišem! Telo je modro a glava otsečena. Ogledalo pokazuje, vrat, i krv, kako se prepliću. Idem u bolnicu da je nameste. Plašim se! Ne verujem u takva čuda!

Između kuhinje i sobe, navlačim zavesu. Jedem supu, punu dugačkih rezanaca. U žurbi da kupi ljubav, Skarabeg promiče. Moram da ga stignem! Dolazi tramvaj bez krova. Ljudi ulaze. Skarabeg zastaje i gleda. Počinje let bez šina! Visoko iznad dvorišta i pogleda!

Tramvaj me spušta na zamišljene žice. Okrećem se i padam na brdoviti vrt. I dalje tražim osobu, ispunjenu mojom ljubavlju. Nalećem na kovrdžave medvede. Stojeći kao zakopana, pomislih: "Bože, zar se medvedi, tako lepo smeju!"

Skarabeg se vraća. Vodi me u hotel, da se odmori. Grli saksije. Mora da diše biljke. To mi nanosi, težinu. Ne mogu da spavam! Hoću da plivam. Da udarcima puške, odbranim, naše otvorene prozore!

Kopajući po meni, Skarabeg pronalazi metalnu kutiju, beskrajno prašnjavu. Želi da je ukrade! Pomažem mu da je otvori, jer moram na slavu, kod Baba Roge. Napravila je tortu u obliku zlatnih svećnjaka.

Nabadam jaja na viljušku, i kada pogodim, jaje se razliva. Kažem joj, da se rovita jaja ne prave za slavu! To me potseća na tobogan, kada sam se spuštala i zabadala, u kamenje. Nije me bolelo! Na dnu su ležala odbačena tela. Talasi su se pokretali. Vodeći ljubav umesto njih.

I dok je sa kovitlacem zvuka nestajala snaga, okačili su mi orden za hrabrost, sjajan i težak. Od ispaljenog lišća, postala sam rob, i to sopstveni.

U štalu ulazi čovek, da podoji tele. Ulazi seljančica, skida suknju i čuči. Tele pritrčava i liže njen otvor, iz kog curi mleko. U njemu divljaju pacovi sa otvorenom utrobom. Pitam ih, smem li da razbijem čašu, u krčmi? Vazduhom plivaju ribice, pliva i čežnja koja me odvaja od tela.

Hoću da igram! Prut me nosi kroz dubrovačke ulice. Pronalazim novac, ali to nije dovoljno da otvorim butik, sa uzdignutim kragnama. Oni, koji vole zidine, znaju sve o podzemnim prolazima, o strasti koja iskače, kao uskok, spreman, da olako izgubi san. I ako Skarabeg uzvratu udarac, kazaću da ga violim!

Sada skačem na dvostruki lastiš, zategnut dole na Zemlji. Drže ga uzaludne ruke. Prvo otskočim. I onda lagano dole. Kraj pekare zastajem da vidim, šta me to svrbi na butinama? Sedam na krevet,

između drveća. Ječim, držeći svoje dve nove dojke. Krčmar donosi piće. Gledam čašu. Ona je tufnasta, tamnocrvena. I piće u njoj je tufnasto. Kaže da je to sok od bombona.

Tako ponovo prikupljam snagu, kao kokoška, bačena zrna. Osećam Skarabega kako zuji. Pokušavam da zaspim, ali samo sanjam da spavam. Ne mogu da naćinim, ni jedan pokret! Susedi vrište, jer stalno zovem u pomoć! Zato, Skarabeg i ja, odlazimo u dvorac, da zamenimo papagaja. Tamo se ljubi i sve je zeleno od proleća. Ne dotićući vodu, otvaramo ćeliju, u koju su mnogi bili zatvarani zbog zlata. Njen zrak nas nosi na Mesec. Zrak strašan i pun topline! Skarabeg me ubeđuje da sam bila ptica. Ali... neko mi gura prst... Jezivo je i bolno... Koraci tutnje, od kolonre kamenih slonova.

Nova Godina je... Umesto konfeta, bacam japanske jabuke. Skarabeg mi pokazuje klanac u kome se love orlovi. Vidim muškarca, zabodenog u ženu, koja lebdi. Paževi drže sveće. Muškarac je silovit i nežan. Žena mu steže vrat, predajući se bez ostatka. On je obućen. Zanesen. A ulaz u njihovu dušu, kao ulaz u grobnicu: otmen i privlačan!

Primitivši da ih posmatramo, počese da nas jure. Skarabeg trći ispred mene. Prebacujući se sa konopca na konopac. Čujem tup udarac. Zvuk nastao od dodira smrti i tela! Užasno ga želim. Jedan tren, gledam kako spava. I skaćem! Da me zauvek zagrlji!

MARICA OD SREBRA I ZLATA

Nacrtała sam ženu. Naizgled ružnu. Ono što je čini privlačnom, su grudi. To je dovoljno za pravu ženu. Ženu-Džina. Ona, u jednoj ruci drži Mesec. U drugoj Sunce. Na glavi nosi gnezdo, od krvavog perja.

Držeći to sve olako, ona misli na dodir, koji bar za sada, ne može da ima. Ta želja je vodi, tako visoko. Čini je lepom! I kao svaka bajka, njene ivice su protkane, maricom od srebra i zlata. Ona je Ciganka. Ratnik bez oružja. Dete, koje puši sa zvezdama. Ona je...lik moj, u beznađu. Lik, čiji je Skarabeg, izgubljen u zemlji.

Zato, kad njega nema, daj šta daš! Lepše je držati Sunce i Mesec. Mnogo lepše! Nego spavati sam!

KONAC OD STRASTI

Bilo je to, jedne promukle noći, dok se Mesec, lagano punio. U želji, da se spusti još niže, provlačio se kao dim, po njenom mozgu. Hodao je na prstima! Zabadao stopala u svest. Čekao, da sa prvim snom, uđe u njeno srce.

Nestrpljiv i lud, kakav je, iz nehata je požurio. I! Kiša je stala, osetivši bol, najstrašnije ljubavi. Otvorila je oči. Ali Meseca, na nebu, nije bilo.

Imajući utisak, da krade nevinost, njegovi su zraci kao najmekši prsti, ljuljali njene, drvene konje. Nastavila je da spava. Puštajući svu krv, da poteče u grudi.

Sjajan, od želje da joj pomogne, da više nikada ne sanja tu bol, zavezao je konac, davno još pokidan, od strasti. Sada, može da voli čitav svet. Da rže dok prašta! Da se peče i hladi!

I onako, kako dolikujue priči, počelo je da sviće. Gledajući, kako se penje, zvezde se razmakoše. Ljubomorne, što je i ove noći, zavirio u nedra!

JEDAN I JEDAN SU JEDAN

Ti, ne smeš da vodiš ljubav, plašeći se bespolonog oblaka, koji bi u tom trenutku bila. A on, tako zatvoren, dolazi samo do površine, zatreperi i nestane čim priđem. On je jedan svetlucavi duh, čist kao tečnost iz rane.

Zato u njemu nema ljubomore, bola. Nema čekanja. On možda i nije Skarabeg, već magla, podignuta visoko iznad zemlje? Prostor, u kome se umire od smeha? Razum, u čijem mesu, ne truli koplje. Ti, ne smeš da vodiš Skarabega, plašeći se probuđenih zvezdana. Da ću te te ugristi muški. Da će se modrica širiti, kao krugovi vode.

Ja, slušam one teške ljudske krike, zbog kojih životinje žele, da se vrate u prvobitni oblik. A kada više ne mogu da ih vidim, osetim i shvatim, zamišljam, kako sklapaš kazaljke na peščanom satu, kako me na trenutak oslobađaš od smrti, urezane na pocepanom jedru.

Ti, ne smeš da vodiš ljubav, jer nebo ima svoje dno. Ne smeš! Ili su naši duhovi različite boje? Ja ne smem i smem! A sada, sve više i više smem! I šta, ako ne mogu da zaspim na tvom ramenu? I šta, ako je Skarabeg, nemirna tišina? Sloboda, ograničena onom zemaljskom ljubavlju? I nije mir! I nije dah! I nije snaga! I šta? Pa ništa! Ja sam kit, okrenut na leđa. Udaviće me pesak! Treba mi veliki talas, da se okrenem! Da samo jednu noć, odležimo u moru!

NISU VIDELI SAN

Završilo se salavlje. Svi odlaze, ka svojoj sreći. Posle nekoliko dana, pronalaziš me u kovčegu. Zgranut si! Zar si me ubio? Zar si zaboravio na blago? I nisi ga otvorio? Šta ćeš sada da radiš? Uzimaš nož, da ukloniš tragove. Nema krvi! Ni sluzi! Sve je čisto!

Zaustavljaš Skarabega, ispred Hrama. Tražiš potvrdu, da su se sve moje vere smirile. Moraš da ukloniš telo. Ali gde? Ono je tako prepoznativo! Krvari! Pri pomisli, na ostatke tvog života!

Ulaziš u nepoznato kupatilo. Kidaš na komadiće, prvi komad mesa, i bacaš u šolju. Puštaš reku! Ali ih ona ne odnosi! Guraš ih štapom. Ne вреди! Ponovo puštaš, vrelu vodu. Izvačiš ošurene komade. Dok se oni, sami spajaju, u jagnječju kožu, tek rođenu!

PROLEĆE U RETROVIZORU

Ta otuđenost je došla još u snovina. Krv je postala vodnjikava. Praznina laka i bezbolna. Kao da je ono, što je tako bogato ispunjavalo, otišlo u budućnost.

Oči nisu gorele neprijateljskom vatrom. Ni željom! Anđeli, lenji od ljubavi, zaboraviše da zatvore nebo, pa ni na njemu ne beše, više ni jedne jedine, kapi.

Ta otuđenost, nije ništa novo. Svako piše svoju pesmu, da bi je buncao pre buđenja. Onda ti neko uđe u trag. Ti se priviješ uz njegova leđa i mreš. On umre! Jer nebo, raskošno od boja, samo dokazuje, da svaki atom, isto, uzvraća svetlost. Zato sam, bez razmišljanja, ostala u tvom snu. Misli su se sustizale! Pevale jedna drugoj. I tako nanizane, čekale, da Skarabegu otvoriš oči. Ali iz straha, da možda ne postojim, tvoje se oči nisu otvarale. Kapci tako slepljeni, mogli su samo da izgore.

I evo, već čitavu večnost, ja te dodirujem, kao dragi kamen. Iznad tebe pravim senku, da ne stradaš od Sunca. Ruke drhte, i ako te neko, sasvim slučajno dodirne.

I dok igram, da te uverim da postojim, bacam se na tvoje srce, kao pas. Ti me njuškaš i guraš! A kosti mi popucaše od tvog pogleda.

Ja se budim! Jer je san odbrana! Okrećem se, da te zagrlim. Sretna, što krevet nije slika, koja se vidi u retrovizoru!

BOŽICA SUDBINE

Najprirodniji čovekov let, let je u snu. Bol se odlepi od grudi i poleti visoko. Kruži, zatamnjenim nebom, sve dok ga topovi iz pogleda, ne raznesu u kišu. Ti onda ne možeš da spavaš. Ti plačeš! Razmenjujući sa mnom, deo po deo smrti.

Ugasi već jednom to svetlo! Od svetlosti koža potamni. Nedorasli nokti, ne mogu da porastu. Plameni Skarabeg ih, sustiže!

Noćas sam iskoristila san, da mučim tvoje mišice. Da te zatvorim, jer nema strašnije tamnice, osim ove u meni. Da se pretvorim u tebe, i sama sebi budem čežnja. Da ti zubima, otvorim oči!

Ti ne gledaš u kamenčice. Pustinjski konji, nikada nisu bili tvoji. Oblaci, kao gvozdeni lanci, stežu, dok cviliš, na dohvatu, moje raščupane kose.

Od ugriza će noćas umreti zmije. Ja ću zagrliti zidove. Pljuvačkom ću obrisati snove. Samo da začujem zvono! Da buđenje ne bude grubo. Da me glas tvoj potseti, da posle krvavih pohoda, za mene imaš lanenu košulju.

PROVIDNA PRIČA

Razgolićena, ustajem do ogledala. Sa oreola oko bradavice, hoću da istisnem, prilično veliku i crnu tačku. Prstima obe ruke, nežno pritiskam. Bez ikakvog osećaja, kroz levu dojku izlazi tamjan. I dok pada, liči na pipak hobotnice, a kad je pao, postade srce, uvijeno, u beličastu mrežu.

Gledam u rupu! Vidim još jedno srce! Koje je moje? Ovo na zemlji? Ili ovo iz snova? Bleda sam! Čekam, kada će stati! Čekam da smrt, sebe, vidi u ogledalu!

Ali ne padam! Živa sam! Čak se i plašim, da me kroz otvor, nešto ne probudi. Srca, tiho kucaju. Praštajući Suncu, što se umorilo!

SIJAMSKI BLIZANCI

Stojim, na skutu tvoje haljine. Srebrne žile potstiču, da je što pre iskidam. Šta će me čekati?

Osmeh? Zanos? Ili želja za onim, što ne mogu da ti dam? A noć je tamna, od ljubomore i potrebe, da te imam, za sva vremena.

Htela bih, da zavučem ruke. Da milujem i stiskam! Svet! U koji se ulazi, kada bogovi dopuste. Ti daješ život, mojoj smrti! Ja dajem smrt, tvom divnom telu!

Ako stignemo Skarabega, grickaću te kao miš. Njegova strast, kao staro vino, ostaje večno mlada. Još malo će ući, do usijanog gvožđa! A kada se tela ohlade, okovana u blizance, imaće oči, što sjaje, kao dva Meseca!

1001 NOĆ

On je ljubio svetlost, između njenih prstiju. Jer ona beše mrtva. Umesto zemlje, pokrivala su je misli, i otvorene oči, što Skarabega vide.

Skarabega, koji mahnito juri niz reku, da samo njen bude. Koji sa lakoćom menja sudbinu, želeći da je približi dodiru, koji ne pripada njenom svetu. Skarabega, koji umire od strasti u gladnom stomaku. I nezasićenom snu.

Juče je Skarabeg, bio u njenim rukama. Nemirnija od ludila, htela je da zaustavi taj trenutak. Ali, završili su, daleki, tamni hodnici. Reči su počele da izbijaju. Kao krv! Što se kroz tkaninu, probija do Sunca!

Sad opet sanja...Cvetovi povijaju svoje uši...Sa neba...kaplje mošus...Mirišu grudi...

A on, on je i dalje ljubio, svetlost između njenih prstiju. Od tolikih poljubaca, svetlost se diže, i obasja joj lice. Skarabeg se sakri iza senke! Raširi krila! Noseći Carstvu, njene beskonačne sne!

PROMENA

Iznad hridina mora, ubijam nepoznatu ženu. Strah me je! Ne mogu da podnesem, tu devičansku misao! Nalazim prostor između stena i stavljam je unutra. Ali kako da spavam, kad ispod mene leži ona?

Dozivam Skarabega! Da isplete venac, preko neba. Lagano, nestaje miris. Žena se penje! Tamo, odakle je i došla!

CRVENI TRAG

Skarabeg je, počeo da je prati. Stoji kraj njenog ulaza. Jednom kao stepenik, da ga njene noge dodirnu. Drugi put, kao vrata. Da ga njene ruke odgurnu.

Ali ubrzo se, i njegova tajna raširi po nebu. Jer čim ljubav zamiriše, dosadni i lenji bogovi, provire ispod haljina, želeći da vide, šta je to na Zemlji, što jedan Skarabeg, može da poželi?

Tako ih je miris, doveo ispred ulaza. Prepoznali su ljubavnika, jer im je lupkanje skrenulo pažnju. Vidi! Vidi! Viknuše pogledima! On ima srce, kao ptica! Uzeli su oblak, da naslikaju prizor: "Skarabega, sedmo nebo, pretvorilo u vrata!".

Naviknuti samo na tišinu, zaboraviše sve zapovesti, kad ugledaše lepotu, koju samo čovek rađa. Po našem vremenu, to je trajalo tren. A po njihovom, čitav božiji tren, što ih je još više uverilo, da zemaljska ljubav, kratko traje. Odoše uplašeni, da nastave svoj san.

Ne sluteći posetu, svoje nebeske braće, Skarabeg, produži sećanja. On, tu devojkicu zna, kroz sve njene promene. Bio je mali. Radoznao i nemiran, izvukao se iz magle. Okliznuo i pao, na jutro njenog rađanja. Ali, izbezumljene ruke, vratiše ga gore!

Svetlosne godine su prolazile, šireći pustinju, kojom je lutala strast. Slao je Sene, da donesu glas. Ali, ni to više nije bilo dovoljno. Odlučio je! Savladaće strah! I ući u Svetionik!...

Ona se vraća! Dodiruje vrata! Bože, kako je sretan! I baš tad, ispod prepunog Meseca, pijane su misli, iz svoje tame, bacile bocu, sa ukusom vina. Skarabeg, nije bio spreman za taj udarac. Razleteše se komadi i poče kiša...

Ujutru, silazeći niz stepenice, ona je imala, čudan osećaj. Pokazivala je mornarima. Ali niko ništa nije video!

A svakoga dana, nevidljiva sila je, obasjavala CRVENI TRAG.

U SRCU JE ČUP

Sa mnom, ne možeš da podeliš noć. Pokrivaju te ljušture. Bežiš, od sebe da se sakriješ. Ti činiš greh! Tvoje oči su trska. Kao tanak nož seku! Bez krvi i izraza, da opišem samoću. Dok zamišljam, da ne postojiš, otvaraju se svetovi. Hoću da skočim! Ali kiša kaže, da nisam riba. Ovde je moj most! Ovde si ti!

Sa mnom, ne možeš da podeliš dan. Kao cvet, koji privlači ljude, odvlačiš me u svoja stanja. A ne sećaš se senki, kako su se razigravale, dok je ispod njih, lebdeo Mesec, potpuno lud, od ljubavi. Ne vidiš kako su usne, svaki deo mog tela, pretvorile u penu.

Ograničena dodirom, koji se poput zenice skuplja i širi, u srcu krijem ćup. Da nas spoji. Kada je Skarabeg veliki!

RANJENO MORE

Najteže je zaspati u postelji, beskrajno udaljenoj, od one druge. Noć otkine srce, a jutro nadu, da je usnuli svet prsten, izgubljen, na mlečnom putu.

Tako si jednom, ostao bez glave. Užasnut trenutkom te spoznaj, odmah si se setio, da je ostala da spava, zalepljena za moje rame. Trebalo je pružiti ruke! Ali kako? Kada se probudiš sam, u tebi je ranjeno more!

SOVA NA ČIZMI ČAROBNJAKA

Otkad sam je prvi put dodirnula, svaka godina je Skarabeg, kome se radujem do smrti. U njegovom naručju, ja se rasipam, kao griva belog konja. Prizivam suze, praveći krug, blještav kao žučkaste pahulje. Na moje grudi, on sleće, iznenada, kao veštica.

Tako se bolest duše, bestidno širi na telo. Ulazi u svoj kamen, noseći vino u san. Tek toliko da se snađe! Kada je pojede mrak, ostaće sene, iz moje glave!

LET OKO ZEMLJE

Ja sam skrenula sa puta. Onog puta, što beskonačno vodi kroz pustinju. Povezujući razum i navike! Sa znakovima i bankinama, što se ne prekidaju. Bez hlada, vode i vremena, da se stane i razmisli.

Moj put je, počasni let oko Zemlje. Zaštita od magle, kada potseća na tvoju toplinu. Kada izgaram od strpljenja. Kada mi se čini, da te nikada, ponovo neću imati.

Let se ne zaustavlja, kada udarim u ledeni breg. Na svu sreću, Skarabeg mog života, je „Skarabeg koji je umro“!

STIĆI ĆU DO TEBE

Grad je, prekriven vodom. Tu gde je čamac, širi se sivo jezero.
Ali, čamac je varka, sa koje silazim.

Noge mi tonu, do krunice. I kao da ću svakog časa potonuti. Ali moram! I hoću da hodam! Kao dete!

U daljini vidim, bezbolne otoke. Ostajem na površini. Dok voda svetluca, kao Gospod!

KAMENI PLOD

Po drugi put, povreda je bila smrtonosna. Monahinja je čekala, da joj neka zver prekрати muke, dok potoplјena, između senke i rane, nije ugledala, Skarabega.

On je drži, kada se valja u prevari! Iz njegove ruke, pije vodu sa pepelom! Iz njegovog grla, uvek može sa zaplače! Želja za njim, izoštrava njen duh!

Skarabeg, kao radoznalo dete, koje vidi dojke i prut, usnama je skida sa noža, jer senku pomera, samo svetlost.

U karlici, obećane zemlje, ljubav više, ne prekida njen put!

IGRA PLANINSKIH TRAVA

U ropcu, onih koji žele da se spoje, povlačio si se pred najezdom, jer su odrasle senke, sisale krv. Tražeći žeženu dušu, leteo si nisko, ispod kože.

Duboko si udisao hladnoću, zaustavljajući suze, tkane u igri, planinskih trava. Vrištao si! U pokušaju da ih sačuvaš! Ali, nepokazana osećanja samo su krici, stopljeni u sklad, da i svemir ima, svoje ružne sne.

Tek tada si saznao, da velike strasti, ne završavaju na podu. One, svuda ostavljaju slana ognjišta. Greju, i kada ljube hladnim poljupcima.

Moja duša je, tamno nebo, iznad tebe!

KONJSKA DLAKA

Istrčali smo nagi. Razbijajući snove. Kamenjem. Za nama je trčao Mesec, golicajući nas po vratu, kao savest.

Morali smo napustiti telo. Želja nas je ujedala, šireći plamen, kao da je svaki korak, bio poliven vodom. Izbijala je na površinu, sa poljupcima, koji se nikada neće sresti, u istom srcu.

Iznad krovova, izgledalo je, da svest počiva na tajni, koja čeka prasak. Jedini znak, da će biti istisnuta iz tame. Slušala je pesmu, u kojoj nebo, na sveže rane, posipa, konjsku dlaku!

KROKODILSKE SUZE

To nije srce! To su crnački bubnjevi, uz čiji ritam je zaigrala tajna, koja me vezuje za tebe. To su krokodilske suze, zbog kojih, kiša neprekidno pada. Miris koji tone, u moje bolesne dubine.

U ovom trenu, na meni, ni jedno mesto nije sveto. Tvoje ruke se povlače! Skarabeg ih, izbacuje sa putanje. I ako zna, da imam čarobnu lampu!

ŽENA LAKA KAO VINO

Želja je varljivo sećanje, zataškano muzikom. U svesti ostane svetlost. Dlanovi izbrišu sudbinu. Da lakše zavedem, sve strane sveta. Tada posetim kuću, u kojoj se Skarabeg, vodi pod vodom. Potopim teret, kao da je blago, u munjevitom dnu.

Ali ljubav, čuvaju psi! Skaču, kroz mnoštvo upaljenih šibica. Ako Skarabeg, ne prestane da nas razdvaja, sve će se vrteti u krik!

OLOVNA BUĐENJA

Hladi se zemaljsko telo! Bez suza, obilazi vetrenjače! Raspukle,
kao nar!

Spopada me želja, da ga odnesem u žito. Da ga štipam, kao
ranjenog konja. Kao prvu smokvu! Na drvetu! Koja se vidi, tek kada
padne!

Ali, ni jedna misao mi, ne dolazi do ruke. Skarabeg spava!
Upletan kao zmija! Iza zaključanih, bradavica!

ZABODENI U JABUKU

Prislanjam uvo, na svaki deo tvog tela. Skarabeg pokazuje, još uvek sam živa. Milovana! Tapšana! Došla sam na svet, sa tim znacima.

Sve što ne mogu reći, stavljam, u molitvenu čašu. Polomljeni cvetovi, vezaće marame. Doneće dukate, zabodene u jabuku!

SKARABEGOVA NOĆ

Kao da je na Zemlju, vuklo gvožđe, pojavila se između drveća. Udarala je u srce. Kao slava! Otečena od poljubaca! Nije to bio trenutak one ushićene sreće, što se pojavi i zaboravi.

Polako je dobijala, neprozračan izgled crvenih pločica, iz kojih se sastojala slika, premotana na početak. Slika! Na kojoj se vide zvezde! Sa otkinutom dojkom!

NEZAUSTAVLJIVA ZRNA

Izazivam Skarabega, na dvoboj! Gradim mostove, na njegovim usnama. Carske drumove, na njegovim bedrima. Sa svakog mesta, vidim nebo! Kroz koje se, sve moje potrebe, slivaju, ka samo jednom biću.

Nesvesno, savijam prste! Jer mutne, i tople vode, donose reči, da ih obesim na čekrk. Kako bi postale, biserna zrna.

Zrna! Nezaustavljiva u propadanju, do sitnih pukotina svemirskih duša. Do Skarabega! Da unesu, ludilo u nesanicu!

SADRŽAJ

Recenzija
Dolazak pod noge
Sat može da zazvoni
Marica od srebra i zlata
Konac od strasti
Jedan i jedan su jedan
Nisu videli san
Proleće u retrovizoru
Božica sudbine
Providna priča
Sijamski blizanci
1001 noć
Promena
Crveni trag
U srcu je ćup
Ranjeno more
Sova na čizmi čarobnjaka
Let oko Zemlje
Stići ću do tebe
Kameni plod
Igra planinskih trava
Konjska dlaka
Krokodilske suze
Žena laka kao vino
Olovna buđenja
Zabodeni u jabuku
Skarabegova noć
Nezaustavljiva zrna

Tajinska sfera 18
SKARABEG
Jasmina Malešević

SFAIROS

Književna radna trajna zajednica
Jakuba Kuburovića 3, Zemun

Za izdavača

Milan Mladenović

Urednik i recenzent

Milan Mladenović

Likovna obrada

Ksenija Đurović

Kompjuterska obrada

Maja Tomić

Lektura

Aleksandra Slađana Milošević

Korektura

Kristina Vlahović

Tiraž 1000 primeraka

Štampa

MTS-GAJIĆ, Beograd

Zoranče-pres (korice)

YU ISBN 86-812277-60-X

S F A I R O S

*TAKO KRUGOLIK I SPUTAN
U ČEMERNOJ KRLETCI SKLADA
SFAIROS POČIVA GORDI
OBUHVAĆEN KRUŽNOM SAMOĆOM*

TAJINSKA SFERA

Emanuel Svedenborg, **NEBO I PAKAO**

Helen Keler, **MOJA RELIGIJA**

Vesna Krmpotić, **DIJAMANTSKI FARAON**

Vladimir Solovjev, **SMISAO LJUBAVI**

Majster Eckhart, **DUŠA I EGZISTENCIJA**

Nenad Stefanović, **PRISUSTVO BOGA**

Đakomo Leopardi, **POČIVAJ U MIRU UMORNO SRCE MOJE**

Miodrag Pavlović, **HRAM I PREOBRAŽENJE**

Jasmina Malešević, **SKARABEG**